

El millor mestre del món

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Estudio Nimau.

Il·lustració infantil i juvenil

Aquell dia, a l'escola del poble del petit Turó, tothom estava nerviós. S'havia acabat l'estiu, començava el curs i tots els nens esperaven impacients l'arribada del nou professor.

—És el millor mestre del món—repetien els grans. I tant van insistir, que aquell matí ningú no es volia perdre la seva primera classe.

Abans de l'hora en punt, tots els nens ja estaven asseguts a les seves cadires, i tant a la porta com a les finestres s'amuntegaven els nassos aixafats dels pares curiosos. Tothom estava impacient per veure quina fila faria el millor mestre del món, i mentre uns asseguraven que havia de ser alt, fort i ben plantat, els altres es delien imaginant les meravelles que estaven a punt d'escoltar.

—Segurament parlarà de viatges llunyans— deien uns.

—I ara! El més probable és que expliqui els misteris de l'Univers— opinaven els altres.

El cas és que tothom estava ben neguitós, i a l'hora en punt, es va sentir un xerric i la porta de l'aula es va obrir.

El millor mestre del món va entrar i va resultar que no era ni tan alt ni tan baix, ni tan prim ni tan gras, ni tan guapo ni tan lleig... De fet era precisament com ningú no se l'havia imaginat.

Tots els nens van callar de cop i el professor va aturar-se al seu davant i amb un somriure els va dir:

—Bon dia a tothom! Ja podem començar.

Podien sentir-se els batecs dels cors que repicaven ansiosos esperant la primera lliçó; però el temps anava passant i el millor mestre del món no deia res.

—Si que és estrany—pensaven uns.

—Potser s'ha quedat mut—reien els altres.

Però per més que els nens i les nenes es miraven els uns als altres fent-se ganyotes de sorpresa, el millor mestre del món no va tornar a obrir la boca.

L'endemà, a l'hora en punt, encara no havien arribat tots els nens. N'hi havia dos que van fer tard i un ja no es va presentar.

—Bon dia a tothom! Ja podem començar—va tornar a dir somrient el mestre. Però de nou es va fer el silenci i el professor no va tornar a parlar.

Aquí i allà se sentien les rialles dels petits, que abans de tornar a avorrir-se van decidir distreure's amb tot allò que portaven de casa.

Dos que s'asseien a les files del mig es van posar a llegir d'amagat, tres del final van ajupir-se sota les cadires i van buscar el forat d'una rajola trencada per jugar a bales i una nena del racó va aixecar-se dient que havia d'anar al bany i ja no va tornar. I mentrestant el mestre continuava callat.

Ningú no sabia què respondre quan els pares i les mares els preguntaven què era el que el millor mestre del món els havia ensenyat.

—Potser és que parla molt fluixet—deien uns.

—Potser no li feu prou cas—asseguraven els altres.

Però el cert és que ningú no es podia creure que aquell mestre tan intel·ligent i important encara no hagués parlat.

Els dies van anar passant i a l'escola del poble del petit Turó les coses van continuar igual. Cada dia el millor mestre del món entrava a l'aula, els saludava i els deia que ja podien començar. Però després tot era silenci i les classes eren tan avorrides que a poc a poc els nens van deixar d'anar a l'escola.

Primer van faltar els de la fila del mig, després els de la del davant i per últim els del final que tant per tant, enlloc de jugar a bales encongits sota les cadires, van preferir sortir al parc.

Tothom va anar marxant i tant sols va quedar un nen. Un que no era ni més alt ni més baix, ni més llest ni més ruc que els seus companys.

El rellotge que penjava sobre la pissarra estava a punt de marcar l'hora de sortida quan el petit es va atrevir a aixecar el braç.

—Digues—va fer el professor.

—Que puc sortir una mica abans?—va preguntar el nen—. És que ve la meva àvia a dinar.

—I tant. Pots sortir quan vulguis, i també pots tornar a entrar.

El nen va obeir i va recollir els llibres que no havia utilitzat. Va travessar la classe i just abans de creuar la porta es va atrevir a preguntar.

—Per què no parles?

—No puc.

—Però ets el professor. Ens has d'explicar coses.

—De res serveix que jo expliqui si l'altre no té ganes d'aprendre, i l'única manera d'aprendre és preguntant.

—Així...puc preguntar el que vulgui?—va fer el nen impacient.

—És l'única manera en que et podré ensenyar.

—Mmmm...—va fer tot mirant al seu voltant—. Per què vola un ocell?

—Perquè les seves cames no estan fetes per caminar.

—I per què neda un peix?

—Perquè no té ni peus ni ales. Per força havia d'aprendre a nedar.

—Però el cuc tampoc no en té i s'arrossega.

—Qui ho diu que no en té? Has sentit a parlar del centpeus?

—No gaire—va fer avergonyit el nen.

I aleshores el professor va somriure i va començar a explicar tot de coses meravelloses sobre els cucs i els altres animals. Però per a cada resposta el nen ja tenia una nova pregunta, i tant va preguntar que es va fer fosc.

—Puc passar? —va dir una nena que treia el cap per la porta encuriosida. —He vist el llum encès.

—I tant!—va respondre el professor—Endavant.

La nena va entrar i a poc a poc la van seguir altres nens que s'apropaven tafaners i sorpresos al veure el mestre xerrant. Cada petit que entrava inventava una nova pregunta i el professor podia seguir explicant. Aquella nit, l'escola del poble del petit Turó no va tancar. Per més que sonés el timbre ningú no volia marxar. Cada nen tenia un miler de preguntes guardades a les butxaques que ara podia anar escampant. I el mestre volia respondre-les totes.

Ell, que no era ni alt ni baix, ni prim ni gras, ni guapo ni lleig... sinó precisament com ningú no se l'havia imaginat.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

